

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym w dniu 31 stycznia 2017 roku, przeciwko (...) Spółce z o.o. w R., powódka B. S. wniosła o pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 1999 roku, wydanego w sprawie I C 148/99. Powódka podała, iż w jej ocenie roszczenie z tytułu egzekucyjnego jest przedawnione. (pozew, k. 2)

W odpowiedzi na pozew, (...) Sp. z o.o. w R. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego wraz z wynagrodzeniem radcy prawnego liczonym według norm przepisanych. Według strony pozwanej, podniesiony przez powódkę zarzut przedawnienia jest chybiony, gdyż bieg terminu przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 1999 roku, wydanym w sprawie I C 148/99 był skutecznie przerwany wskutek wszczynania przez poprzednika prawnego strony pozwanej postępowań egzekucyjnych i nie biegł, aż do zakończenia czynności w ramach prowadzonej egzekucji. (odpowiedź na pozew, k. 27-28)

W piśmie z dnia 4 października 2017 roku, powódka zakwestionowała skuteczność wskazanych przez stronę pozwaną czynności, w kontekście przerwania biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego w/w wyrokiem, zauważając, iż zostały one podjęte przez poprzednika prawnego strony pozwanej – (...) i według powódki nie wywierają skutków prawnych na korzyść nabywcy wierzytelności.

Z ostrożności procesowej, powódka podniosła zarzut przedawnienia odsetek wyliczonych za okres wcześniejszy niż 6 grudnia 2013 roku. (pismo procesowe powódki z 4.10.2017 r., k. 57-58)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny,

Wyrokiem zaocznym, z dnia 5 sierpnia 1999 roku, wydanym w sprawie I C 148/99, Sąd Okręgowy w Łodzi, zasądził od J. S. (1), H. S., J. S. (2), B. S. i A. K., solidarnie na rzecz (...) – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Ł. kwotę 16'662,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. (wyrok z 5.08.1999 r., wydany w sprawie I C 148/99, k. 8-9)

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, z wniosku poprzednika prawnego strony pozwanej – (...) – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Ł., były prowadzone przeciwko powódce postępowania egzekucyjne. Postępowanie prowadzone pod sygnaturą Km 2330/05 zostało umorzone postanowieniem częściowym z dnia 26 września 2007 roku, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (w dniu 3 lutego 2006 roku, Komornik Sądowy Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi poinformował wierzyciela o zamiarze umorzenia postępowania). Z tej samej przyczyny, postanowieniem z dnia 16 czerwca 2009 r. umorzono postępowanie prowadzone pod sygnaturą Km 2951/08 (pismem z dnia 4 maja 2009 roku, Komornik Sądowy Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi poinformował wierzyciela o zamiarze umorzenia postępowania). Kolejne postępowanie egzekucyjne, prowadzone z wniosku poprzednika prawnego pozwanego, przeciwko powódce było prowadzone pod sygnaturą Km 828/12. Pismem z dnia 3 grudnia 2012 roku, wydanym w tej sprawie, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. R. poinformował wnioskodawcę o zamiarze umorzenia postępowania. (pismo z 3.02.2006 r., k. 29, postanowienie częściowe z 26.09.2007 r., k. 30, pismo z 4.05.2009 r., k. 31; postanowienie z 16.06.2009 r., k. 32; pismo z 3.12.2012 r., k.33)

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2016 roku, wydanym w sprawie I Co 108/16, Sąd Okręgowy w Łodzi nadał w/w wyrokowi zaocznemu z dnia 5 sierpnia 1999 roku (wydanemu w sprawie I C 148/99) klauzulę wykonalności na rzecz strony pozwanej – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., jako następcy prawnego wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym – (...) – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Ł..

Postanowieniem z dnia 12 września 2016 roku, Sąd uchylił w/w postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień na rzecz następcy prawnego wierzyciela, stosunku do J. S. (1) i

H. S. (z powodu śmierci wymienionych osób), jednocześnie odrzucając wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w stosunku do w/w. (postanowienie z 17.06.2016 r., k. 6; postanowienie z 12.09.2016 r., k. 7)

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, w dniu 30 listopada 2016 roku, pozwany wszczął wobec powódki postępowanie egzekucyjne, które następnie postanowieniem z dnia 31 marca 2017 roku, zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji. (wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, k. 1 załączonych akt Km 502/16, postanowienie z 31.03.2017 r., k. 56 załączonych akt KM 502/16).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dowody z dokumentów, przez strony nie kwestionowanych.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Powództwo jest niezasadne i jako takie podlegało w całości oddaleniu.

B. S. wytoczyła przeciwko stronie pozwanej – (...) Sp. z o.o. w R. opozycyjne powództwo przeciwegzekucyjne, o którym mowa jest w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane (...).

Powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowi środek obrony przyznany dłużnikowi, zmierzający do zwalczania tytułu wykonawczego w całości, w części albo do jego ograniczenia Powództwo to jest powództwem o ukształtowanie prawa, ponieważ dłużnik, za jego pośrednictwem, zmierza do stworzenia lub zmiany już istniejącego stanu prawnego przez mający zapaść wyrok sądu. Powództwo jest kierowane wobec tytułu wykonawczego, zaś wykonalność jest cechą orzeczenia zasądzającego świadczenie. Jeżeli zatem powód twierdzi, że zdarzenie, które powołuje, spowodowało wygaśnięcie zobowiązania w całości, może żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości.

Przesłanką merytoryczną, skutkującą uwzględnieniem powództwa, jest zaistnienie zdarzenia powodującego wygaśnięcie zobowiązania lub niemożność jego egzekwowania. Zdarzenia te muszą istnieć przed wydaniem wyroku pozbawiającego tytuł wykonawczy wykonalności oraz przed wytoczeniem powództwa. Stwierdzenie takiego zdarzenia ma charakter deklaracyjny ustalenia faktu, powodującego wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania albo niemożność jego egzekwowania (tak SN w orzecz. z 20 października 1966r., III CR 224/66, opubl. OSNC 7 – 8/67 poz. 130).

Do zdarzeń skutkujących niemożnością egzekwowania zobowiązania zalicza się, w szczególności, przedawnienie roszczenia, na które powołuje się strona powodowa, wywodząc, iż roszczenie wynikające z wyroku zaocznego wydanego w dniu 5 sierpnia 1999 roku, przedawniło się wobec upływu 10-letniego terminu przedawnienia, a więc zaistniała okoliczność uniemożliwiająca egzekwowanie stwierdzonego w nim zobowiązania.

W myśl przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń zawiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Z kolei art. 125 § 1 k.c., stanowi, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy.

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia. (art.123 § 1 k.c.).

Przerwanie biegu terminu przedawnienia ma skutek niweczący w stosunku do biegu tego terminu; oznacza to, że czas terminu przedawnienia, który upłynął do czasu zaistnienia przerwy, uważa się za niebyły (inaczej niż przy zawieszeniu biegu terminu przedawnienia, w przypadku którego po ustaniu przyczyny zawieszenia, termin przedawnienia biegnie w dalszym ciągu, jako dalsza część czasu, który upłynął do momentu zawieszenia). Dłużnik, po przerwaniu biegu terminu przedawnienia, znajduje się w takim położeniu prawnym, jaki istniał, gdy jego roszczenie stało się wymagalne; bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się bowiem od początku, od następnego dnia po zakończeniu przerwy (art. 124 k.c.). Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia). Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie, czynność procesowa przerywa bieg przedawnienia wtedy, gdy można ją uznać za przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia". (wyrok SN z dnia 4 października 2006 r. II CSK 202/06, opubl. Mon. Praw. 2006, nr 21, s. 1127).

Najbardziej charakterystyczną czynnością wierzyciela zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest wniosek o wszczęcie egzekucji, który składa się organowi egzekucyjnemu – komornikowi lub sądowi rejonowemu (art. 796 k.p.c.). Taka czynność jest niewątpliwie czynnością podjętą przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń oraz bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia wierzyciela.

W niniejszej sprawie bieg 10 – letniego terminu przedawnienia roszczenia był każdorazowo przerywany na skutek wystąpienia przez poprzednika prawnego pozwanego, z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wniosek taki, po raz pierwszy, został skierowany do Komornika Sądowego Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Postępowanie egzekucyjne, z wniosku (...) S.A. Oddziału Gospodarowania (...) w Ł., toczące się pod sygnaturą Km 2330/05 zostało umorzone postanowieniem częściowym z dnia 26 września 2007 roku. Numer sprawy, jak również data wydania postanowienia o umorzeniu postępowania, dają podstawy do twierdzenia, że zostało ono wszczęte przed upływem 10-letniego terminu.

Zgodnie z dyspozycją art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu biegu przedawnienia biegnie ono na nowo, z tym, że w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju (...), przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowania nie zostanie zakończone.

W świetle powołanego przepisu, bieg terminu przedawnienia roszczenia poprzednika prawnego strony pozwanej wobec powódki przerywany przez wszczęcie powołanego postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie Km 2330/05, rozpoczął się na nowo dopiero z chwilą prawomocnego umorzenia postępowania.

Poprzednik prawny wierzyciela wystąpił z kolejnymi wnioskami o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce w 2008 roku (postępowanie prowadzone pod sygnaturą Km 2951/08, zostało umorzone postanowieniem z dnia 16 czerwca 2009 roku), a następnie w roku 2012 (pismem datowanym na dzień 3 grudnia 2012 roku, wydanym w sprawie KM 828/12, poprzednik prawny pozwanego został poinformowany przez Komornika o zamiarze umorzenia postępowania). A zatem można uznać, że 10-letni termin przedawnienia roszczenia rozpoczął swój bieg na nowo – najwcześniej w grudniu 2012 roku.

Na gruncie niniejszej sprawy, powódka kwestionowała skuteczność w/w czynności, w kontekście przerwania biegu przedawnienia roszczenia w stosunku do strony pozwanej. W ocenie powódki, czynności podjęte przez (...) Państwowe Oddział (...) w Ł., nie wywierają skutków prawnych na korzyść strony pozwanej, jako nabywcy wierzytelności. Sąd nie podzielił argumentacji strony powodowej. Należy mieć na uwadze, że w drodze umowy przelewu wierzytelności, na cesjonariusza przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 roku, sygn. akt V CKN 1542/00, LEX nr 1163594). Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w

jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Wraz z wierzytelnością przechodzą na niego wszelkie prawa związane z nabytą wierzytelnością. Skoro uprawnienia cesjonariusza są tożsame z uprawnieniami przysługującymi cedentowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1999 r., sygn. akt II CKN 169/98, LEX nr 461761), zaś cedent dysponował wierzytelnością nieprzedawnioną - Pozwany zawierając umowę przelewu, również nabył wierzytelność nieprzedawnioną i do upływu terminu przedawnienia mógł doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia na swoją korzyść.

Skoro 10-letni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo – najwcześniej w grudniu 2012 roku, strona pozwana, jako nabywca wierzytelności, mogła doprowadzić do jego przerwania aż do grudnia 2022 roku. Wniosek o wszczęcie egzekucji z majątku powódki, został złożony przez pozwaną spółkę w dniu 30 listopada 2016 roku, a zatem przed upływem 10-letniego terminu.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wykazał, iż roszczenie w stosunku do powódki nie uległo przedawnieniu (dotyczy to zarówno należności głównej, jak i świadczeń ubocznych). Co prawda od momentu wydania wyroku zaocznego (5 sierpnia 1999 roku), do chwili wszczęcia przez stronę pozwaną postępowania egzekucyjnego (30 listopada 2016 roku) upłynęło więcej jak 10 lat, jednakże w tymże okresie czasu, miały miejsce zdarzenia, które należy zakwalifikować, jako czynności przerywające bieg przedawnienia. A zatem roszczenie, względem powódki, wynikające z tytułu wykonawczego, jako nieprzedawnione, jest w dalszym ciągu egzekwowalne. Wytoczone powództwo uznać należy zatem za niezasadne.

Na podstawie art. 113 ust 4 u.k.s.c., Sąd odstąpił od obciążania B. S. nieuiszczonymi kosztami sądowymi, mając na względzie jej sytuację majątkowo – życiową, oraz charakter wysuniętego żądania, w tym okoliczność, że wytaczając powództwo, B. S. była subiektywnie przekonana o słuszności dochodzonego przez siebie roszczenia

Z tych samych przyczyn na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

O kosztach należnych z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu orzeciono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U z 2016, poz. 1714).